

אקרים אחדים מביעים את צערם על ש"אינם יכולים", לדבריהם, לחת פועלם עברים ولو רק נוכחו, כי "יכולם" הם, כי עתה היו שמחים מאוד למסור את עובודתם ל"חרתים" עברים.

ואם ב"יכולת" לעבד בפועלם עברים אקרים עוד לא נוכחו, אבל באמונתם לבם של הפועלים הערבים הם נוכחו זה מכבר. בשלושת רבעי שעה מהמושבה ישנו כפר "שרפיה". פלחי הכפר הזה המה מאי שכנים לא נעימים למושבה: רועים את בהמתם בשדות המושבה, גונבים בכל עת מצוא חפצים קטנים ככל אשר תשים ידם ומשתדלים להסיג גם את הגבול אשר בין שדות המושבה והכפר. בני המושבה סבלו זמן רב והחרישו מבלי חוץ לבוא בתגירה עם השכנים. בשנה שעבירה שכרו בני המושבה לשומרים שלושה פלחי הכפר הזה בתקותם כי בה מסר המפתח לגנב לא יגנוב... אבל תקותם לא באה. הגנבות הקטנות והבעירה בשדות המושבה נתרבו וע"כ לקחה המושבה בשנה הזאת שומרים אחרים, ובני "שרפיה" התרגו עוד יותר. והגיעו הדברים עד לסכסוכים קשים מאד, שייכלו להגמר באסונות".

זה תואר המושבה קסטינה כפי שהתרפרס ב"הפועל-הצעיר", בשנת תרס"ח (1908). יש להניח שבשנת תרס"ז, כשבאוינו אנחנו למושבה, לא הייתה המצב שונה.

בית דובר עברית

עם בואנו ארצה, החלABA שוקד על הקניית השפה הד- עברית לבתו, כי פרט ליוהודה אשר עוד ברוסיה החל קורא "חלליה" בהדגשת הלמד לפי הניב הרומי — סיפרה אמא — לא ידעו מלה עברית; אבל תוך זמן קצר כשרק לנו למלמל כמה עשרות מילים עבריות — נאסר علينا